

cuốn sách đầu tiên trong bộ
truyện thuyết ma cà rồng

biến hình

morgan rice

Truyền Thuyết Ma Cà Rồng

Morgan Rice

Biến Hình

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Biến Hình / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Truyền Thuyết Ma Cà Rồng)

BIẾN HÌNH là một cuốn sách cạnh tranh với TWILIGHT và VAMPIRE DIARIES, và là cuốn sách khiến bạn muốn đọc tiếp cho đến tận trang cuối cùng! Nếu bạn thích phiêu lưu, tình yêu và ma cà rồng thì cuốn sách này chính là lựa chọn dành cho bạn! Vampirebooksite. com Cuốn sách bán chạy số 1! BIẾN HÌNH là tập đầu tiên trong loạt truyện bán chạy số 1 THE VAMPIRE JOURNALS – NHẬT KÝ MA CÀ RỒNG, gồm 11 cuốn (còn nữa) . Trong tập TURNED – BIẾN HÌNH (Tập đầu tiên trong loạt truyện Vampire Journals), cô gái 18 tuổi Caitlin Paine bị buộc rời khỏi khu ngoại ô xinh đẹp mình đang ở để đi đến học tại một trường trung học trong thành phố New York đầy nguy hiểm khi mẹ cô một lần nữa lại chuyển đi. Một điểm sáng trong môi trường mới của cô là Jonah, một người bạn cùng lớp mới, cậu bạn ngay lập tức có cảm tình với cô. Nhưng tình cảm lãng mạn của họ chưa kịp nảy nở thì Caitlin bỗng thấy mình thay đổi. Cô khám phá thấy thứ năng lực siêu nhiên, luôn thấy nhạy cảm với ánh sáng, cơ thể luôn thèm khát được nạp năng lượng – một cảm giác mà cô không tài nào hiểu nổi. Cô luôn cố gắng giải đáp những gì đang xảy ra với mình, và sự thèm khát đã dẫn cô đến những sai phạm nghiêm trọng trong những thời điểm mà bản thân không kiểm soát nổi mình. Cô đã khám phá ra một thế giới bí mật, ở ngay dưới chân mình, một thế lực ngầm phát triển mạnh mẽ dưới lòng thành phố New York. Bản thân cô bị kẹt giữa hai lãnh giới ma cà rồng trong tình thế hết sức nguy hiểm, trong tâm bão cuộc chiến những ma cà rồng. Vào thời khắc Caitlin gặp Caleb, một ma cà rồng danh tính bí ẩn và đầy mạnh mẽ người đã cứu cô khỏi những thế lực đen tối. Anh cần cô dẫn dắt đi tìm thanh gươm huyền thoại bị thất lạc. Còn cô cần anh để giải đáp những hoài nghi của bản thân mình cũng như bảo vệ cô khỏi những thế lực hắc ám. Cùng nhau, họ cần đi tìm lời giải đáp cho một câu hỏi cực kỳ quan trọng: người cha thực sự của cô là ai? Nhưng Caitlin rơi vào tình huống khó xử giữa hai chàng trai mà cô có tình cảm: một tình yêu bị cấm đoán. Một tình yêu khác nhau về chủng tộc sẽ đe dọa đến tính mạng của họ, và liệu rằng họ có dám hi sinh tính mạng bản thân để có thể đến được với nhau.. --The Romance Reviews

BIẾN HÌNH là một câu chuyện lý tưởng cho độc giả trẻ. Morgan Rice đã làm tốt việc tháo gỡ nút thắt thú vị về

một câu chuyện ma cà rồng điển hình. Được làm mới và độc đáo, BIẾN HÌNH có các yếu tố cổ điển được tìm thấy trong rất nhiều câu chuyện huyền bí dành cho độc giả trẻ. Cuốn sách đầu tiên trong bộ truyện Vampire Journals -Nhật ký Ma cà rồng tập trung xung quanh một cô gái.. một cô gái phi thường! .. BIẾN HÌNH là một cuốn sách dễ đọc nhưng có nhịp độ nhanh.. Khuyến nghị dành cho những ai thích đọc tiểu thuyết lãng mạn huyền bí nhẹ nhàng. Xếp hạng PG. The Romance Reviews BIẾN HÌNH thu hút sự chú ý của tôi ngay từ đầu và không có giây phút nào buông ra được.. Câu chuyện này là một cuộc phiêu lưu tuyệt vời với tiết tấu nhanh và đầy tính hành động ngay từ đầu. Không thấy có một khoảnh khắc buồn tẻ nào. Morgan Rice đã rất giỏi trong việc dẫn dắt người đọc vào câu chuyện. Bà cũng đã giúp người đọc hình dung dễ hơn về Caitlin và hết lòng muốn cô thành công trong việc tìm về bản ngã của mình.. Tôi mong đợi để được cầm trên tay cuốn sách thứ hai trong loạt truyện này. Paranormal Romance Guild

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

Chương Một	11
Chương Hai	20
Chương Ba	25
Конец ознакомительного фрагмента.	26

biển hình

(cuốn sách đầu tiên trong bộ truyện thuyết ma cà rồng)

tác giả morgan rice

Về Tác giả Morgan Rice

Morgan Rice là tác giả bán chạy số 1 với bộ truyện THE VAMPIRE JOURNALS (NHẬT KÝ MA CÀ RỒNG), loạt truyện dành cho thanh thiếu niên gồm 11 tập truyện (còn nữa); bộ truyện THE SURVIVAL TRILOGY (BỘ BA SỐNG SỐT), thuộc thể loại kinh dị hậu tận thế gồm 2 cuốn (còn nữa); và loạt truyện sử thi viễn tưởng THE SORCERER'S RING (CHIẾC NHẪN PHÙ THỦY), gồm 12 cuốn (và còn nữa);

Những tác phẩm của Morgan hiện có cả phiên bản audio và bản in, bản dịch của các cuốn sách này có bằng tiếng Đức, tiếng Pháp, tiếng Ý, tiếng Tây Ban Nha, tiếng Bồ Đào Nha, tiếng Trung, tiếng Thụy Điển, tiếng Hà Lan, tiếng Thổ Nhĩ Kỳ, tiếng Hungary, tiếng Séc và Slovakia (và còn nhiều thứ tiếng chuẩn bị phát hành).

Morgan cầu thị lắng nghe ý kiến đóng góp từ quý vị bạn đọc, xin hãy ghé thăm trang web www.morganricebooks.com tham gia vào danh sách email để nhận tặng phẩm và nhận sách miễn phí, tải ứng dụng miễn phí, nhận những tin tức độc quyền mới nhất, kết nối Facebook và Twitter và giữ liên hệ!

MỘT SỐ BÌNH LUẬN VỀ TURNED – BIỂN HÌNH

"BIỂN HÌNH là một câu chuyện lý tưởng cho độc giả trẻ. Morgan Rice đã làm tốt việc tháo gỡ nút thắt thú vị về một câu chuyện ma cà rồng điển hình. Được làm mới và độc đáo, BIỂN HÌNH có các yếu tố cổ điển được tìm thấy trong rất nhiều câu chuyện huyền bí dành cho độc giả trẻ. Cuốn sách đầu tiên trong bộ truyện Vampire Journals -Nhật ký Ma cà rồng tập trung xung quanh một cô gái... một cô gái phi thường! ... BIỂN HÌNH là một cuốn sách dễ đọc nhưng có nhịp độ nhanh.... Khuyến nghị dành cho những ai thích đọc tiểu thuyết lãng mạn huyền bí nhẹ nhàng. Xếp hạng PG".

--The Romance Reviews

"BIỂN HÌNH thu hút sự chú ý của tôi ngay từ đầu và không có giây phút nào buông ra được...Câu chuyện này là một cuộc phiêu lưu tuyệt vời với tiết tấu nhanh và đầy tính hành động ngay từ đầu. Không thấy có một khoảnh khắc buồn tẻ nào. Morgan Rice đã rất giỏi trong việc dẫn dắt người đọc vào câu chuyện. Bà cũng đã giúp người đọc hình dung dễ hơn về Caitlin và hết lòng muốn cô thành công trong việc tìm về bản ngã của mình... Tôi mong đợi để được cầm trên tay cuốn sách thứ hai trong loạt truyện này".

--Paranormal Romance Guild

"BIỂN HÌNH là một cuốn sách đáng yêu, dễ đọc mà bạn có thể đọc khi đang đọc dở các cuốn sách khác, vì nó khá ngắn...Bạn chắc chắn sẽ có thời gian giải trí tuyệt vời với cuốn sách này!"

--books-forlife.blogspot.com

"BIỂN HÌNH là một cuốn sách cạnh tranh với TWILIGHT và VAMPIRE DIARIES, và là một cuốn sách khiến bạn muốn tiếp tục đọc cho đến trang cuối cùng! Nếu bạn thích phiêu lưu, tình yêu và ma cà rồng thì cuốn sách này chính là lựa chọn dành cho bạn!"

--Vampirebooksite.com

“Tác giả Rice đã làm tốt việc dẫn dắt bạn vào câu chuyện ngay từ đầu, sử dụng nhiều phép mô tả để vẽ ra một bức tranh đầy đủ ... .Với văn phong nhẹ nhàng xen lẫn nhịp độ nhanh, BIỂN HÌNH là một khởi đầu hoàn hảo cho một loạt truyện ma cà rồng mới, chắc chắn là một hit với các độc giả đang tìm kiếm một quyển truyện nhẹ nhàng, có tính giải trí”.

--Black Lagoon Reviews

Các cuốn sách của tác giả Morgan Rice

THE SORCERER'S RING - CHIẾC NHẪN PHÙ THỦY

A QUEST OF HEROES (Cuốn #1)

A MARCH OF KINGS (Cuốn #2)

A FATE OF DRAGONS (Cuốn #3)

A CRY OF HONOR (Cuốn #4)

A VOW OF GLORY (Cuốn #5)

A CHARGE OF VALOR (Cuốn #6)

A RITE OF SWORDS (Cuốn #7)

A GRANT OF ARMS (Cuốn #8)

A SKY OF SPELLS (Cuốn #9)

A SEA OF SHIELDS (Cuốn #10)

A REIGN OF STEEL (Cuốn #11)

A LAND OF FIRE (Cuốn #12)

A RULE OF QUEENS (Cuốn #13)

AN OATH OF BROTHERS (Cuốn #14)

THE SURVIVAL TRILOGY - BỘ BA SỐNG SỐT

ARENA ONE: SLAVERSUNNERS (Cuốn #1)

ARENA TWO (Cuốn #2)

THE VAMPIRE JOURNALS - NHẬT KÝ MA CÀ RỒNG

TURNED (Cuốn #1)

LOVED (Cuốn #2)

BETRAYED (Cuốn #3)

DESTINED (Cuốn #4)

DESIRED (Cuốn #5)

BETROTHED (Cuốn #6)

VOWED (Cuốn #7)

FOUND (Cuốn #8)

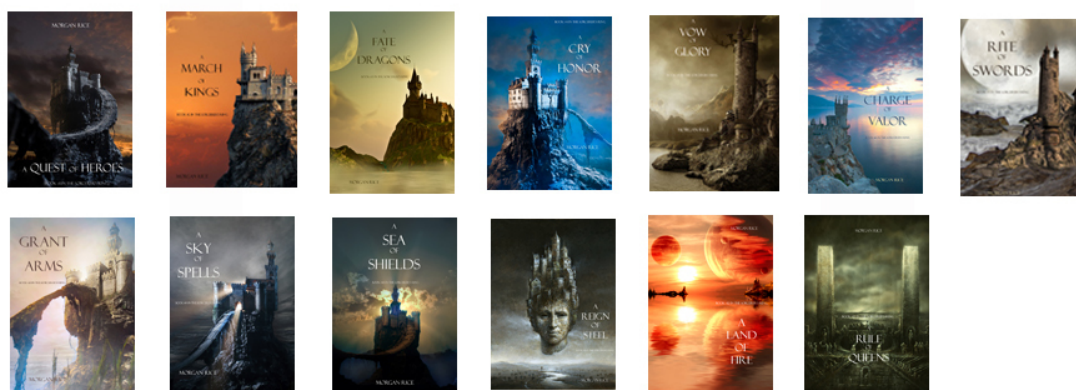
RESURRECTED (Cuốn #9)

CRAVED (Cuốn #10)

FATED (Cuốn #11)

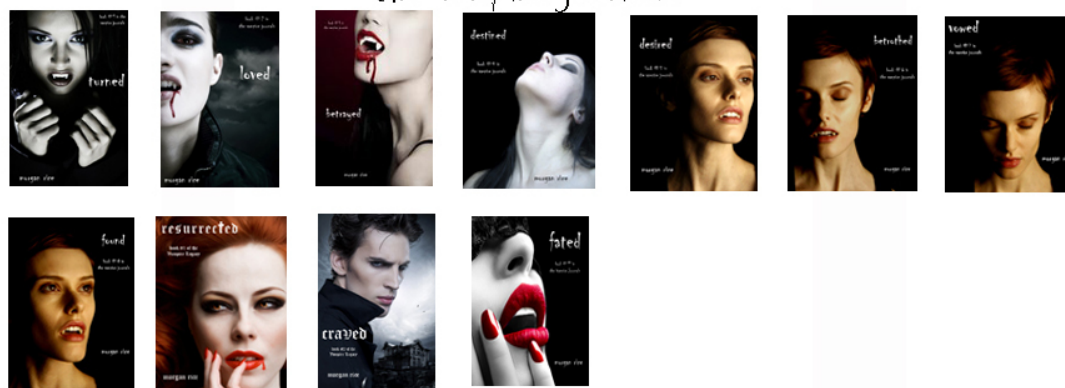
THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Nghe bản thu âm của loạt truyện NHẬT KÝ MA CÀ RỒNG!

Bản quyền © 2011 thuộc về Morgan Rice

Tất cả các quyền được bảo lưu. Trừ khi được cho phép theo Đạo Luật Bản quyền Hoa Kỳ năm 1976, không được phép sao chép, phân phối hoặc truyền bá bất kỳ phần nào của ấn phẩm này dưới mọi hình thức hoặc bất kỳ phương tiện nào, cũng như không được lưu trữ trong một cơ sở dữ liệu hoặc hệ thống truy tìm thông tin mà không được tác giả cho phép.

Cuốn Ebook này chỉ để phục vụ nhu cầu đọc và giải trí của bạn. Không được phép bán lại hoặc cho tặng Ebook này cho người khác. Nếu bạn muốn chia sẻ cuốn sách này với người khác, hãy mua thêm một bản cho mỗi người nhận. Nếu bạn đang đọc cuốn sách này mà không hề mua nó; hoặc nó không được mua để bạn sử dụng, thì xin vui lòng gửi trả lại và mua một bản khác cho bạn. Cảm ơn bạn đã tôn trọng công sức của tác giả.

Đây là một tác phẩm hư cấu. Tên, nhân vật, doanh nghiệp, tổ chức, địa điểm, sự kiện và biến cố hoặc là sản phẩm của trí tưởng tượng của tác giả hoặc được tác giả sử dụng một cách hư cấu. Bất kỳ nhân vật nào trong truyện giống với người có thật, dù là còn sống hay đã chết, hoàn toàn là sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Jacket Image ©iStock.com/Bliznetsov

Mục lục

[Chương Một](#)

[Chương Hai](#)

[Chương Ba](#)

[Chương Bốn](#)

[Chương Năm](#)

[Chương Sáu](#)

[Chương Bảy](#)

[Chương Tám](#)

[Chương Chín](#)

[Chương Mười](#)

[Chương Mười Một](#)

[Chương Mười Hai](#)

[Chương Mười Ba](#)

[Chương Mười Bốn](#)

[Chương Mười Năm](#)

[Chương Mười Sáu](#)

[Chương Mười Bảy](#)

“Đó có là quy luật tự nhiên

Để thành thói đạo đức và tin yêu trở lại

Trong một sáng ấm ướt?

Và liệu anh sẽ rời gót khỏi chiếc giường toàn bích

Để thách thức thói xấu thấp hèn về đêm?

--William Shakespeare, Julius Caesar

Chương Một

Nỗi sợ hãi thường trực luôn lớn vồn trong tâm trí Caitlin Paine khi lần đầu đến nhập học ở một ngôi trường mới. Có quá nhiều điều làm cô thấy lo lắng, như việc gặp gỡ bạn học, gặp giáo viên mới, rồi học ở những khu sảnh đường xa lạ. Và còn những mối bận tâm vụn vặt khác, như là một tủ đựng đồ mới, mùi vị, thanh âm của nơi mới đến. Hơn hết, là những ánh nhìn tò mò làm cô thấy không thoải mái. Cô cảm thấy những người ở nơi mới đến luôn chăm chăm nhìn mình, điều này càng khiến cô muốn khép kín hơn. Nhưng dường như mọi thứ không chiều theo ý cô.

Caitlin không hiểu sao mình dễ bị chú ý đến vậy. Chiều cao một mét sáu lăm cũng chưa phải là ấn tượng, cùng mái tóc và đôi mắt nâu (dáng vóc và cân nặng bình thường). Ở độ tuổi mười tám cô cảm thấy mình giống như bao cô gái khác với nhan sắc không quá nổi trội, chỉ là trông có vẻ già dặn hơn đôi chút.

Có những thứ khác. Cô biết, trong sâu thẳm, cảm nhận thấy mình khác biệt, những thứ mà khiến mọi người luôn phải nhìn lại. Nhưng cô chưa muốn tượng chính xác là gì.

Nếu điều gì tệ hại hơn ngày đầu tiên nhập trường, thì chính là giai đoạn giữa kỳ, sau khi mọi người đã có mối gắn kết. Hôm nay, trong ngày đầu tiên đến ngôi trường này, một ngày giữa tháng Ba, sẽ là một trong những thời điểm chán ngán nhất mà cô dự cảm được.

Dẫu có nằm mơ, cô cũng không nghĩ nó tồi tệ như này. Chẳng thứ gì quen thuộc—và rất thân thuộc với cô—giúp cô chuẩn bị tinh thần cho những điều này.

Caitlin đứng bên ngoài ngôi trường mới, một ngôi trường công thuộc Thành phố New York rộng lớn, trong sớm tháng Ba lạnh giá, tự hỏi, Tại sao mình phải đến nơi này? Cô ăn vận sơ sài, với độc chiếc áo len cùng đôi tất chân dài, chưa kịp chuẩn bị tâm lý cho cảnh tượng ồn ào náo nhiệt đang chào đón mình. Hàng trăm học sinh đang chơi ở đó, la hét ầm ĩ và xô đẩy lẫn nhau. Giống hệt như cảnh tượng trước sân tù vậy.

Khung cảnh quá ồn ào. Lũ học sinh cười xả ga, chửi thề loạn xạ và xô đẩy nhau thô bạo. Có lẽ cô sẽ nghĩ đây là một cuộc ẩu đả lớn nếu không thấy nụ cười trên choker trên gương mặt bọn chúng. Bọn chúng quả là nhiều năng lượng, còn cô, với bộ dạng thiếu sức sống, người lạnh cóng, mệt mỏi vì thiếu ngủ, ngơ ngác chẳng hiểu gì. Cô nhắm mắt lại, mong tình trạng này sẽ qua nhanh thôi.

Cô luồn tay vào túi tìm thứ gì đó: chiếc Ipod của cô. Đúng rồi. Cô nhét tai nghe vào tai rồi mở lên. Cần phải làm gì đó để xua mọi thứ ra khỏi đầu. Nhưng không thấy tiếng nhạc phát ra. Cô nhìn xuống và nhận ra máy đã hết pin. Hay ho thật.

Cô kiểm tra điện thoại, hi vọng thứ gì đó làm mình quên đi thực tại, bất kỳ thứ gì. Không có tin nhắn mới nào.

Cô nhìn lên. Thấy toàn những gương mặt lạ lẫm, lòng cảm thấy cô độc. Không phải bởi mình người da trắng độc nhất—thực tình thì cô thấy hạnh diện vì điều đó. Một số đứa bạn thân nhất của cô ở trường khác cũng là dân da đen, Tây Ban Nha, Châu Á, thổ dân Mỹ—cùng vài đứa da trắng bần tiện chơi kiểu ngoài mặt thì thân thiết còn trong lòng thì đổ kỵ ganh ghét. Không, chắc là không phải điều này. Cô cảm thấy lạc lõng chắc vì đây là chốn thành thị. Cô đứng trên đường bê tông. Tiếng chuông báo hiệu như cảnh tỉnh bản thân cô đang ở “chốn giải trí”, rồi cô phải đi qua một cánh cổng sắt lớn. Và giờ cô đã ở trong chiếc lồng có cánh cửa sắt, trên cùng có dây thép gai quây quanh. Cô thấy như mình đã đi vào chốn lao tù.

Ngược nhìn ngôi trường rộng lớn, trên toàn bộ những cánh cửa sổ đều có các chấn song và ô cửa, cũng không làm cô thấy khá hơn. Thường thì cô dễ dàng thích nghi khi đến một ngôi trường mới, dù lớn hay nhỏ—nhưng đó là những ngôi trường ở vùng ngoại ô. Tất cả những nơi đó đều có những thảm cỏ, cây cối và bầu trời quang đãng. Ở đây, chẳng có gì ngoài cái mác thành phố. Cô cảm giác ngột ngạt, khó thở. Mọi thứ đều kinh khủng đối với cô.

Tiếng chuông báo hiệu nữa vang lên và cô lê bước trên đường, cạnh đó là hàng trăm học sinh, đổ xô về phía những lối vào. Cô bị một nữ sinh to lớn xô đẩy một cách thô bạo, và làm rơi cuốn nhật

ký. Cô nhặt nó lên (tóc xõa tung che cả khuôn mặt), ngược lên nhìn đợi chờ một lời xin lỗi từ cô gái đó. Nhưng nàng ta đã mất hút, hòa lẫn vào trong đám đông, rồi cô nghe thấy những tiếng cười, không biết có phải dành cho mình hay không.

Cô ôm chặt cuốn nhật ký vào lòng, kỷ vật đã ghi lại những dấu ấn về cô. Nó đã theo cô khắp mọi nơi. Những dòng ghi chú và những bản vẽ về những nơi cô ghé từng qua. Quyển nhật ký là hành trình tuổi thơ của cô.

Cuối cùng cô cũng đến chỗ lối vào, và phải ép chặt người để bước qua. Giống như bước vào chuyển tàu trong giờ cao điểm vậy. Cô hi vọng vào trong sẽ ấm áp hơn, nhưng cánh cửa mở thông thốc phía sau làm cô lạnh cứng người khi có những cơn gió nhẹ xuyên qua người chạy dọc sống lưng, làm cho cái lạnh càng tồi tệ hơn nữa.

Hai nhân viên an ninh to lớn đứng chắn lối vào, hỗ trợ mỗi bên là hai nhân viên cảnh sát Thành phố New York vũ trang đầy đủ, để lộ súng đeo bên hông.

“ĐI TIẾP ĐI!” một trong số họ ra lệnh.

Cô không hiểu tại sao lại có hai nhân viên cảnh sát đi kèm vũ trang đầy đủ đứng gác ở lối vào trường trung học làm gì. Nỗi sợ hãi về chết chóc trong cô tăng dần. Tệ hơn nữa là khi cô quan sát thấy phải đi qua chiếc máy dò kim loại có nhân viên an ninh như ở sân bay.

Thêm bốn cảnh sát vũ trang đầy đủ đứng ở hai bên chiếc máy dò kim loại, tiếp đến là hai nhân viên an ninh nữa.

“BỎ TẤT CẢ ĐỒ ĐẠC RA NGOÀI!” một nhân viên ra lệnh.

Caitlin chú ý thấy những đứa khác lấy đồ từ túi của chúng ra để vào trong chiếc hộp nhựa dẻo. Cô nhanh chóng làm theo, cho ipod, ví, chìa khóa của mình vào trong hộp.

Cô bước qua máy dò tín hiệu, chuông báo động ré lên.

“CÔ!” một nhân viên quát. “Đứng sang phía này!”

Được thôi.

Lũ học sinh chăm chú nhìn khi cô bị bắt đưa tay lên, một nhân viên bảo vệ dùng máy quét rà soát lên xuống khắp người cô.

“Cô có đeo trang sức không?”

Cô nhớ lại từ cổ tay, đến cổ, và chợt nhớ. Cây thánh giá của cô.

“Tháo nó ra”, gã nhân viên an ninh gắt lên.

Đó là chiếc vòng cổ mà bà cô tặng trước khi qua đời, một cây thánh giá nhỏ bằng bạc, khắc trên đó dòng chữ Latin, thứ ký hiệu cô không tài nào hiểu được. Bà cô nói rằng bà được truyền lại từ cụ cô. Caitlin không theo tôn giáo nào, và không thực sự hiểu nổi ý nghĩa của nó là gì, nhưng cô biết rằng nó đã có niên đại hàng trăm năm tuổi, là món đồ quý giá nhất mà cô có.

Caitlin nhắc nó ra từ chiếc áo sơ mi, giơ lên cao, nhưng không gỡ ra khỏi cổ.

“Tôi không muốn tháo ra”, cô đáp lời.

Gã nhân viên an ninh mặt lạnh tanh trừng mắt nhìn cô.

Bỗng dưng, có tiếng láo loạn vang đến. Tiếng la hét om sòm khi một gã cớm tóm cổ một thằng nhóc cao và gầy nhẳng, đè nghiêng nó vào tường, móc ra một con dao nhỏ từ túi nó.

Gã nhân viên an ninh lao đến trợ giúp, và Caitlin chớp lấy cơ hội lẫn nhanh vào đám đông đi xuống hội trường.

Chào mừng đến trường công New York, Caitlin nghĩ. Quả là hay ho.

Cô cũng nhắm tính luôn ngày tốt nghiệp rồi.

*

Tất cả các giảng đường đều rộng lớn nhất mà cô từng thấy. Cô không tượng tưởng nổi bao nhiêu người mới trập kín được nơi này, nhưng nếu có thể nhồi nhét tụi học sinh đứng sát vai, chen chúc nhau. Chắc phải chứa được hàng nghìn đứa trong những giảng đường như này, biến người chen chúc kéo dài bất tận. Sự ồn ào ở đây còn kinh khủng hơn, tiếng ồn ào vang vọng vào các bức tường rồi bật lại, âm thanh trở nên đặc quánh. Cô muốn bịt chặt tai lại, nhưng thậm chí chẳng có đủ khoảng không để mà nhắc nổi tay lên. Cô cảm thấy thật tù túng.

Tiếng chuông vang lên, sức nóng cũng dường như cũng tăng theo.

Trễ mất rồi.

Cô nhìn lướt qua tấm thẻ phòng học lần nữa và cuối cùng từ khoảng cách này cô cũng nhận thấy căn phòng đó. Cô cố gắng chen lấn qua biển người đang chen chúc nhau, nhưng chẳng có khoảng không nào có thể len qua được. Cuối cùng, sau những nỗ lực bất thành, cô nhận ra mình phải hành động quyết liệt hơn. Cô bắt đầu dùng khuỷa tay để tạo đà chen lấn. Cố gắng lách qua từng người, rồi cô cũng vượt qua được tất cả tụi học sinh, băng qua hội trường rộng lớn, và đẩy cánh cửa nặng nề vào trong lớp học của mình.

Cô gắng chần tĩnh lại để đối phó với những ánh nhìn khi mà cô, một cô gái mới đến, đi học trễ. Cô tưởng tượng giáo viên sẽ trách phạt mình vì tội làm gián đoạn giờ học yên tĩnh của lớp. Nhưng thật bất ngờ khi cô nhận ra rằng nó không hề giống với suy nghĩ của mình chút nào. Phòng học, được thiết kế cho ba mươi người nhưng phải có đến năm mươi người nhồi nhét trong đó. Có những đứa đang yên vị trên ghế, những đứa khác thì nhón nhờ ở lối đi giữa lớp, la hét và quát tháo lẫn nhau. Khung cảnh thật là lộn xộn.

Chuông báo đã vang lên từ năm phút trước rồi, mà chưa thấy giáo viên, có mái tóc bù xù, đi kèm bộ com lê nhẵn nhúm, bắt đầu vào tiết học. Anh ta thậm chí còn ngồi vắt chân lên bàn, nhẩn nha đọc báo, mặc xác lũ học sinh.

Caitlin bước tới chỗ anh ta và đặt tấm thẻ học sinh lên bàn. Cô đứng đó, đợi chờ anh ta ngước lên, nhưng chẳng có động tĩnh gì từ anh ta cả.

Cuối cùng cô hắng giọng.

“Thưa thầy”.

Anh ta uể oải đặt tờ báo xuống.

“Em là Caitlin Paine. Học sinh mới chuyển đến. Em đến để nhận lớp”.

“Tôi chỉ là trợ giảng” anh ta đáp lại, rồi tiếp tục đưa báo lên đọc, bỏ mặc cô đứng chết chân.

Cô đứng đó, tâm trạng rối bời.

“Vây”, cô hỏi, “...anh không phải giáo viên phụ trách sao?”

“Thầy giáo sẽ quay lại lớp vào thứ Hai”, giọng anh ta câu bần. “Ông ấy sẽ xử lý việc này”.

Nhận ra cuộc nói chuyện đã kết thúc, Caitlin cầm lại tấm thẻ học sinh.

Cô quay lại và nhìn xuống lớp. Cảnh mất trật tự vẫn không ngừng tiếp diễn. Nếu có điều gì gọi là an ủi, có lẽ là việc cô không bị ai xâm soi. Chẳng đứa nào thêm quan tâm đến sự có mặt của cô, dù chỉ là cái liếc mắt.

Còn nữa là cảm giác bất an, khi mà cô chiếu mắt khắp căn phòng chật cứng người này, dường như chẳng còn chỗ trống để ngồi.

Cô tự trấn an, tay ôm khư khư cuốn nhật ký, bước rụt rè xuống lối đi của lớp học, ngập ngừng một lúc rồi chen chân qua chỗ tụi học sinh ngang ngược đang la hét ồm ồm. Khi xuống đến phía cuối lớp, cô có thể bao quát trọn căn phòng.

Chẳng còn lấy một chỗ trống.

Cô đứng đó, như một đứa ngốc và cảm giác những đứa khác bắt đầu chú ý đến mình, không biết làm sao cho phải. Chắc chắn là cô không muốn đứng chôn chân như này, và thầy giáo trợ giảng cũng chẳng thêm ngó nghiêng đến tình trạng của cô lúc này. Cô quay người nhìn lại lần nữa, tìm kiếm trong vô vọng.

Cô nghe thấy tiếng cười phát ra cách lối đi vài bước, cảm nhận rõ ràng chúng đang nhắm đến mình. Cô ăn vận không giống tụi học sinh ở đây, và trông cô khác hẳn bọn chúng. Hai má cô đỏ rần khi biết mình bắt đầu bị chú ý.

Chỉ đến khi cô chuẩn bị tâm lý bước ra khỏi lớp, thậm chí ra khỏi trường này, thì nghe thấy một giọng nói vọng đến.

“Ở đây này”.

Cô quay người lại.

Ở đây dưới cùng, phía mé cửa sổ, là một cậu trai cao nghều đứng lên ở chỗ bàn của cậu ta.

“Ngồi đây này”, cậu ta nói. “Không sao đâu”.

Căn phòng yên ắng đôi chút khi những đứa khác chờ cô phản ứng.

Cô bước tới chỗ cậu ta. Tránh né, không dám nhìn trực diện vào mắt—một cậu trai với đôi mắt to màu xanh lam, ánh mắt rạng ngời—nhưng cô không cưỡng lại được.

Cậu ta quả có sức hút lạ thường. Một nam sinh có làn da ôliu mịn màng—cô không đoán được cậu ta là dân Da đen, Tây Ban Nha, Da trắng, hay người lai nữa—nhưng cô không thể ngừng chú ý làn da mềm mại và mịn màng đó, đường nét đẹp đẽ từ chiếc quai hàm như tạc tượng của cậu ta; mái tóc nâu ngắn, đáng vẻ dong dỏng. Có nét gì đó đầy cuốn hút từ cậu ta, khác hẳn mọi thứ nơi này. Với dáng vẻ thư sinh mong manh, cậu ấy giống như một anh chàng nghệ sĩ.

Cô bị cuốn hút mạnh mẽ bởi một chàng trai, điều không thường thấy ở cô. Cô từng chứng kiến lũ bạn mình đắm say trong tình ái, nhưng không tài nào hiểu nổi. Cho đến bây giờ.

“Vậy cậu sẽ ngồi đâu?” Cô hỏi.

Cô cố gắng điều chỉnh âm điệu, nhưng có vẻ chưa quán hút lắm. Cô hi vọng cậu ta không nhận thấy sự lo lắng trong giọng nói của mình.

Cậu ta mở miệng cười, để lộ hàm răng đều tăm tắp.

“Ngay phía này thôi”, cậu ta nói, rồi bước tới chỗ ngưỡng cửa sổ lớn, cách có vài bước chân.

Cô nhìn cậu ta và bất gặp ánh mắt khi cậu ta bất chợt ngoái lại, hai ánh mắt dán chặt vào nhau. Cô nhủ lòng phải nhìn đi chỗ khác, nhưng không sao làm được.

“Cám ơn”, cô nói, tự nhiên cảm thấy nổi điên với bản thân mình.

Cám ơn? Đó là tất cả những gì mà cô có thể nói sao? Cám ơn!?

“Được đó, Barack!” có đứa la lên. “Nhường chỗ cho đứa con gái da trắng trông có vẻ kháu đấy!”

Rộ lên những tiếng cười phụ họa, và sự ồn ào trong lớp lại trở về như vốn dĩ của nó, khi tụi nó lại lãng quên họ.

Caitlin nhìn thấy cậu ta đầu cúi thấp, vể ngưỡng ngưỡng.

“Barack?” Cô hỏi. “Đó là tên cậu sao?”

“Không phải”, cậu ta trả lời, mặt đỏ rần. “Đó chỉ là cách mà họ gọi tôi. Theo tên ngài Obama. Họ nghĩ tôi giống ông ấy”.

Cô quan sát kỹ hơn và nhận thấy cậu ta thực sự giống ông ấy.

“Đó là vì tôi mang nửa dòng máu người da đen, một phần da trắng, và một phần của dân Puerto Rican”

“Ồ, mình nghĩ đó là lời khen tặng”, cô nói.

“Không hẳn như cách chúng nói đâu” cậu ta trả lời.

Cô quan sát cậu ta khi ngồi gần bức cửa sổ, dường như cậu ta mất đi vẻ tự tin, theo cảm nhận của cô, cậu ta có vẻ nhạy cảm. Thậm chí là dễ bị tổn thương. Cậu ta không cùng hội với những đứa kia. Có vẻ hơi điên rồ, nhưng cô có cảm giác được che chở từ nơi cậu ta.

“Mình là Caitlin”, cô nói, nhìn vào mắt cậu ta và chìa tay ra.

Cậu ta ngược lên, vẻ ngạc nhiên, nụ cười nở lại trên môi.

“Tên mình là Jonah”, cậu ta trả lời.

Cậu ta bắt tay cô thật chặt. Một cảm giác như là điện giật chạy dọc cánh tay khi cô chạm vào làn da mềm mại ấy. Cảm giác tan chảy. Cậu ta vẫn nắm chặt tay cô. Và cô thì không ngừng mỉm cười lại.

*

Thời gian còn lại của buổi sáng thật đáng chán, lúc này Caitlin cảm thấy đói cồn cào khi bước chân vào quán ăn tự phục vụ. Cô đẩy cánh cửa đôi và sững sốt về không gian rộng rãi phía trong, tiếng náo nhiệt âm ỉ như thể có hàng ngàn học sinh đang đùa giỡn gào thét. Cảm giác giống như bước chân vào một nhà thi đấu vậy, trừ việc cứ cách hai mươi thước lại có một nhân viên đứng gác, ở giữa các lối đi, canh gác nghiêm ngặt.

Như thường lệ, cô không biết đi lối nào. Cô ngoác quanh căn phòng rộng lớn, và cuối cùng cũng tìm thấy chõng khay lấy đồ ăn. Cô cầm lấy một cái, và chọn đồ ăn ở quầy dài để thức ăn.

“Đừng có mà chen ngang, đồ bị thối!”

Caitlin quay sang và thấy một cô ả mập ú, cao hơn cô chừng nửa thước, đang ném cái nhìn giận dữ về phía cô.

“Tôi xin lỗi. Tôi không để ý—”

“Xếp hàng phía sau đi!” một cô gái khác đáp lời, dùng ngón tay cái của mình để chỉ về phía đó.

Caitlin quan sát và nhận thấy phải có ít nhất hàng trăm đứa xếp hàng phía sau. Có vẻ như là đã chờ đợi đến hai mươi phút rồi.

Khi cô bước dọc theo hàng dài để đi về phía sau, một đứa cùng hàng đang xô đẩy đứa khác, nó bay lên phía trước mặt cô, chân giậm mạnh xuống nền.

Thằng đứng đầu hàng nhảy chồm lên đầu thằng kia và bắt đầu thụi vào mặt nó.

Quán ăn nổ tung với những tiếng gào thét phấn khích, hàng chục đứa quay xung quanh.

“ĐÁNH ĐI! ĐÁNH ĐI!”

Caitlin lùi lại vài bước, chôn chân theo dõi cảnh tượng náo loạn trong nỗi hoảng sợ.

Bốn nhân viên an ninh cuối cùng có mặt và can thiệp kịp thời, tách rời hai thằng nhóc đang say máu và lôi chúng đi. Họ dường như không có vẻ gì vội vã lắm.

Cuối cùng Caitlin cũng lấy được đồ ăn, cô nhìn khắp phòng, hi vọng thấy bóng dáng Jonah. Nhưng chẳng thấy bóng dáng cậu ta đâu.

Cô đi xuống giữa lối đi, qua hết bàn này đến bàn khác, bàn nào cũng nhồi nhét đầy học sinh. Có một vài chỗ còn trống, nhưng những chỗ trống này có vẻ không mời chào cô, đó là những chiếc ghế cạnh tụi học sinh đi theo nhóm đông và tụ tập ngồi cùng nhau.

Cuối cùng, cô cũng tìm được chỗ ngồi ở bàn trống đằng sau. Tận dưới cùng, một cậu trai người Trung Quốc thấp bé với điệu bộ ề ọ ẹt, ăn vận nhếch nhác, cúi gằm mặt xuống khay thức ăn của mình.

Cô cảm thấy cô độc. Cô cúi xuống kiểm tra điện thoại. Có vài tin nhắn mới cập nhật trên Facebook từ những người bạn ở thị trấn cũ. Họ muốn biết tình hình ở chỗ mới của cô ra sao. Chẳng hiểu sao, cô không có hứng thú trả lời; cảm thấy như họ xa cách quá.

Caitlin ăn được chút ít, cảm giác kinh hãi của ngày-đầu tiên vẫn lớn vồn trong đầu cô. Cô cố thay đổi dòng suy tư. Cô nhắm mắt lại. Nghĩ đến chỗ ở mới của mình, căn hộ không có thang máy ở tầng thứ năm của khu ổ chuột nằm trên con phố 132. Nỗi kinh hãi lại gia tăng đôi phần. Cô lấy hơi thật sâu, cố tập trung đến một thứ gì đó, những thứ tốt đẹp trong cuộc sống của mình.

Em trai cô. Sam; mười bốn tuổi mà trông như anh chàng hai mươi. Sam hình như cũng chẳng bao giờ nhớ mình là em út trong nhà. Thằng nhóc luôn hành xử như là anh trai cô vậy. Thằng nhóc trưởng thành trong môi trường khắc nghiệt và đầy khó khăn, với việc Cha bỏ đi, rồi trong cách Mẹ họ đối xử với hai chị em. Cô có thể nhìn thấy những chuyển biến tâm lý của em mình và nhận thấy nó đã bắt đầu trở nên khép kín hơn. Cô không ngạc nhiên trước việc nó thường xuyên ẩu đả ở trường. Cô sợ rằng mọi thứ sẽ đi theo chiều hướng tồi tệ hơn nữa.

Nhưng khi gần Caitlin, Sam luôn tỏ rõ sự thương yêu đối với cô. Và cậu em trai, như là mối quan tâm thường trực duy nhất ở trong suy nghĩ của cô, người duy nhất cô có thể tin cậy. Thằng nhóc dường như vẫn giữ được sự mềm yếu còn sót lại để dành cho cô trong thế giới này. Cô sẽ làm hết sức để che chở cho em trai mình.

“Caitlin?”

Cô nhòe dầy.

Đứng ở phía xa, một tay cầm khay thức ăn, tay kia xách hộp đàn vĩ cầm, là Jonah.

“Cậu không phiền nếu mình đến ngồi chung bàn chứ?”

“Ừ—Ý mình là không có gì”, cô nói, vẻ bối rối.

Ngớ ngẩn thật, cô nghĩ. Phải dừng về lo lắng ngay lại.

Jonah nở nụ cười tươi rói, tiến tới ngồi đối diện cô. Cậu ta ngồi thẳng lưng, dáng điệu hoàn mỹ, rồi đặt cẩn thận cây đàn vĩ cầm xuống cạnh mình. Sau đó từ tốn đặt đồ ăn lên bàn. Có vẻ gì đó toát ra từ điệu bộ cậu ta, điều mà cô cảm nhận thấy thật khác biệt với nơi này. Cậu ta không giống với những người cô từng gặp. Vẻ như cậu ta sinh ra ở một kỷ nguyên khác. Hoàn toàn không thuộc về nơi này.

“Ngày đầu ổn chứ?” cậu ta hỏi.

“Không được như mong đợi”.

“Minh biết ý cậu là gì”, cậu ta đáp lại.

“Đó có phải cây vĩ cầm không?”

Cô ngó nghiêng nhạc cụ của cậu ta. Cậu ta để cây đàn ở sát bên, vẫn đặt một tay trên đó, như thể lo sợ người nào sẽ đánh cắp nó.

“Nó thực ra là cây viola. Nó lớn hơn vĩ cầm chút xíu, nhưng thanh âm thì khác biệt nhiều. Trầm hơn”.

Cô chưa từng thấy đàn viola bao giờ, và hi vọng cậu ta sẽ để nó lên bàn và chỉ cho cô thấy. Nhưng cậu ta chẳng có vẻ gì là sẽ làm điều đó cả, còn cô thì chẳng muốn tọc mạch nhiều. Cậu ta vẫn để tay lên cây đàn, tư thế phòng vệ, như thể là cây đàn chỉ dành cho cá nhân cậu ta và mang tính riêng tư vậy.

“Cậu có luyện tập nhiều không?”

Jonah nhún vai. “Khoảng vài tiếng một ngày” cậu ta nói giọng thân mật.

“Vài tiếng ư!? Cậu thật cừ!”

Cậu ta lại nhún vai. “Gọi là ĐƯỢC thôi, mình cho là vậy. Có rất nhiều người chơi tốt hơn. Nhưng mình hi vọng nó là cứu cánh để mình thoát khỏi nơi này”,

“Mình thì luôn muốn được chơi piano”, Caitlin nói.

“Vậy sao cậu không thử?”

Cô định nói, Mình chưa từng có cây đàn piano nào, nhưng kiềm chế được. Thay vào đó, cô nhún vai và quay lại nhìn vào khay thức ăn của mình.

“Cậu không cần phải có một cây piano cho riêng mình”, Jonah nói.

Cô nhìn lên, giật mình khi cậu ta đọc được suy nghĩ của mình.

“Có một phòng tập kịch ở trong trường. Trong những thứ tồi tệ ở đây, ít nhất cũng có vài điều khá khảm. Họ sẽ dạy chúng ta miễn phí. Tất cả những gì cậu phải làm là đăng ký”.

Caitlin tròn tròn mắt.

“Thật sao?”

“Mẫu giấy đăng ký ở bên ngoài phòng học nhạc. Hãy đến hỏi Cô Lennox. Nói với cô ấy cậu là bạn của mình”.

Bạn. Caitlin thích thú khi nghe thấy từ này phát ra. Cô từ từ nhấm nháp nỗi vui sướng đang trào dâng trong lòng.

Cô mỉm cười rạng rỡ. Ánh mắt họ chạm vào nhau trong một khoảnh khắc.

Nhìn lại đôi mắt xanh, với ánh nhìn rạng rỡ lần nữa, cô cảm giác trong lòng như thiêu đốt và muốn hỏi cậu ta hàng triệu câu hỏi: Cậu có bạn gái chưa? Tại sao cậu đối xử tốt với mình như vậy? Cậu thực sự có cảm tình với mình không?

Nhưng, đổi lại, lười cô cứng đờ và chẳng thốt ra được câu nào.

Sợ thời gian nói chuyện cùng nhau sẽ sớm kết thúc. Cô nghĩ nhanh trong đầu một vài điều để hỏi cậu ta với mục đích kéo dài câu chuyện. Cố gắng nghĩ ra điều gì đó có thể giúp cô gặp lại cậu ta lần nữa. Nhưng cô cảm thấy hồi hộp và cứng người.

Cuối cùng cô cũng mở lời, ngay khi định làm điều đó, thì tiếng chuông vang lên.

Căn phòng trở lên huyền ảo kèm theo sự vội vã, còn Jonah đứng đó, vẫn ôm khư khư cây đàn viola của mình.

“Mình trễ giờ mất”, Cậu ta vừa nói vừa nhanh tay thu dọn khay thức ăn của mình.

Cậu ta ngó khay thức ăn của cô và mở lời. “Mình dọn khay giúp cậu nhé?”

Cô nhìn xuống, nhận ra mình bỏ quên khay thức ăn, lắc đầu từ chối.

“VẬY THÔI”, cậu ta nói.

Cậu ta đứng đó, bỗng dưng thấy bối rối, không biết nói thêm điều gì.

“VẬY... hẹn gặp cậu sau nhé”.

“Gặp lại sau”. Cô trả lời ngập ngừng, giọng thì thầm như gió thoảng.

*

Ngày đầu tiên đến trường rồi cũng kết thúc, Cailin thấy phấn chấn khi cảm nhận những tia nắng ấm áp vương vất chiếu vào trong tòa nhà, một buổi chiều Tháng ba. Mặc dầu những cơn gió thổi qua vẫn mạnh, cô không còn cảm giác lạnh lẽo nữa. Dầu tất cả tụi học sinh xung quanh vẫn đang la hét khi chúng ulla ra bên ngoài, cô không còn cảm thấy bị quấy rầy bởi những thanh âm đó nữa. Cô cảm thấy trong lòng phấn chấn và tự tại. Buổi học còn lại trong ngày trôi qua trong nỗi buồn chán. Cô thậm chí còn không nhớ nổi dù chỉ một cái tên của giáo viên mới.

Cô không ngừng nghĩ về Jonah

Cô tự hỏi liệu mình có hành xử giống như một kẻ ngốc lúc ở quán ăn không. Cô nói chuyện không được tự nhiên cho lắm. Thậm chí còn chưa kịp hỏi gì nhiều về cậu ta. Tất cả những gì cô kịp hỏi là về cây đàn viola chết tiệt đó. Nhẽ ra cô nên hỏi cậu ta sống ở đâu, đến từ nơi nào, trường đại học nào cậu ta sẽ nộp đơn vào.

Quan trọng nhất là không biết cậu ta có bạn gái chưa. Mẫu người như cậu ta chắc phải hẹn hò đôi ba người rồi.

Đúng lúc đó, một cô gái người Châu Mỹ Latin ăn vận thời thượng lướt qua Caitlin. Caitlin nhìn cô ta một lượt từ trên xuống dưới khi cô ta ngang qua, trong giây lát cô tự hỏi liệu cô ta có phải mẫu người cậu ta thích.

Cailin rẽ xuống phố 134, bỗng chốc, quên biến mình phải đi đường nào. Trước kia cô chưa bao giờ phải đi bộ từ trường về nhà, và giờ đây, cô không nhớ nổi căn hộ mới của mình ở đâu nữa. Cô đứng đó nơi góc phố, mất phương hướng. Những đám mây giăng kín bầu trời kèm theo một cơn gió mạnh ào đến, bỗng dưng cảm giác lạnh lẽo lại ùa về trong cô.

“Này, cô em!”

Caitlin quay sang, và thấy mình đang đứng trước một quán rượu ở một góc phố tồi tàn. Bốn gã đàn ông điệu bộ nhếch nhác ngồi trên những chiếc ghế nhựa dựng trước quán rượu, thản nhiên đón nhận cái lạnh giá, nhe răng cười hèn hếch với cô như thể muốn ăn tươi nuốt sống.

“Lại đây nào, bé yêu!” tiếng cợt nhả cất lên từ một người đàn ông khác.

Cô nhớ ra rồi.

Phố 132. Khu đó mới đúng.

Cô nhanh chóng quay lại và bước vội tới con phố ở phía khác. Chốc chốc quay đầu lại xem những gã đó có đi theo mình không. May mắn thay, bọn chúng không bám theo cô.

Cơn gió lạnh tạt qua hai bên má làm cô chột bưng tỉnh, sự thực phũ phàng của khu phố mới chuyển đến nhấn chìm tâm trạng cô. Cô nhìn quanh những chiếc ô tô bỏ hoang, những bức tường loang lổ sơn vẽ graffiti, hàng rào dây thép gai, những thanh chắn trên tất cả các ô cửa sổ, rồi cô cảm thấy trong lòng cô độc, cảm giác thực sự sợ hãi.

Chỉ ba khu nhà nữa là đến chỗ căn hộ của cô, nhưng cô cảm thấy quãng đường dài lê thê. Cô ước có bạn đồng hành đi cùng—nếu được thì là Jonah—cô tự hỏi liệu có thể đi một mình trên con đường này hàng ngày. Lần nữa, cô lại thấy giận Mẹ mình. Làm sao mà bà ấy cứ bắt cô chuyển chỗ liên tục như vậy, cứ liên tục đưa cô đến những nơi mà cô căm ghét như này? Khi nào điều này sẽ chấm dứt?

Tiếng kính vỡ.

Tim Caitlin đập thình thịch khi cô nhìn thấy những cảnh tượng ở mé trái, bên kia con phố. Cô rảo bước thật nhanh, cố giữ đầu luôn cúi xuống, nhưng rồi khi tiến đến gần cô nghe thấy những tiếng la hét cùng tiếng cười kỳ cục, và cô không thể không chú ý tới những gì đang xảy ra.

Bốn gã trai to cao—chắc tầm mười tám hoặc mười chín—đứng chắn một đứa khác. Hai thằng trong số bọn chúng giữ lấy tay cậu ta, trong khi thằng thứ ba bước đến thoi vào bụng, rồi thằng thứ tư từ dưới xông lên ộp cả nắm đấm vào mặt cậu ta. Cậu trai, tầm mười bảy tuổi, đáng người mỏng manh và không phản kháng lại, ngã đo đất. Hai trong số bọn chúng bước đến và đá vào mặt cậu ta.

Không quản nguy hiểm, Caitlin dừng lại và nhìn chăm chú. Trong lòng hoảng loạn. Cô chưa từng chứng kiến cảnh tượng như này bao giờ.

Hai thằng kia đi quanh nạn nhân, nhấc cao giày và đập xuống.

Caitlin sợ rằng chúng dẫm đạp câu ta đến chết mất.

“KHÔNG!” cô la lên.

Những thanh âm rộn người kêu lên rằng rắc khi chúng đập chân xuống.

Nhưng đó không phải là tiếng xương gãy—có lẽ thế, nó là thanh âm của gỗ, tiếng gỗ kêu rắc rắc.

Caitlin nhìn thấy chúng đang dậm chân lên một nhạc cụ nhỏ. Cô nhìn kỹ hơn, và nhận ra những mảnh vỡ của cây đàn viola văng tung tóe trên vỉa hè.

Cô đưa tay bịt miệng trong nỗi hoảng sợ.

“Là Jonah ư!?”

Không kịp suy nghĩ, cô băng qua đường, tiến lại chỗ đám thanh niên, giờ đây chúng nhận ra sự hiện diện của cô. Chúng chăm chăm nhìn cô với nụ cười đều cang cùng những cái huých tay.

Cô bước đến chỗ nạn nhân và nhận ra đó quả thật là Jonah. Gương mặt cậu ta be bét máu và thâm tím lại, cậu ta đã bất tỉnh.

Cô ngược lên nhìn đám cô hồn, sự giận dữ lẫn án cả nỗi sợ hãi, cô đứng giữa Jonah và bọn chúng.

“Hãy để cậu ta được yên!” cô hét vào mặt bọn chúng

Thằng đứng giữa, ít ra cũng cao tầm một mét chín, cơ bắp cuồn cuộn, cười khẩy.

“Ồ, vậy sao?” Nó hỏi, giọng đanh lại

Caitlin thấy người quay cuồng, nhận ra mình bị đẩy mạnh từ phía đằng sau, Cô đưa khuỷu tay ra đỡ khi người va xuống nền bê tông, nhưng chẳng làm giảm đi sự chấn động chút nào. Trong tầm mắt, cô kịp nhìn cuốn nhật ký bị hất tung lên, những tờ giấy bung ra vương vãi khắp nơi.

Cô nghe thấy những tiếng cười. Rồi tiếng bước chân, đang tiến lại phía cô.

Trái tim cô đập thình thịch trong lồng ngực, cảm nhận như có thứ thuốc kích thích vực dậy tinh thần cô. Cô cố lẩn ra xa và trườn người dậy trước khi chúng đến nơi. Rồi chạy như bay vào bên trong con hẻm, cố chạy để gắt thoát thân.

Chúng rượt sát phía sau.

Ở một trong những ngôi trường cô đã học, ngược dòng ký ức khi Caitlin nghĩ rằng mình sẽ ổn định tương lai lâu dài ở đâu đó, cô đam mê những đường đua và nhận ra mình giỏi môn đó. Thực tế, cô là người giỏi nhất trong đội tuyển trường. Không phải ở cự ly chạy đường trường, mà chính là cự ly chạy nước rút một trăm mét. Cô thậm chí còn bút tốc vượt mặt hầu hết những cậu trai khác. Và bây giờ cô lại có cơ hội thử sức lại,

Cô chạy để giành giật sự sống, và những tên đó không thể bắt được cô.

Caitlin liếc nhìn lại phía sau và nhận ra chúng đã bị cô bỏ xa, cảm giác phấn chấn vì đã cắt được những cái đuôi. Cô phải chọn đúng ngã rẽ.

Cuối con hẻm là ngã rẽ hình chữ T, cô có thể rẽ sang trái hoặc phải. Không có nhiều thời gian để quyết định nếu muốn duy trì lợi thế của mình, cô phải chọn lựa nhanh chóng. Dù, không nhìn thấy gì ở quanh mỗi góc phố. Nhắm mắt đưa chân, cô rẽ sang trái.

Cô cầu nguyện đó là lựa chọn đúng đắn. Đi nào. Cầu trời!

Trái tim cô như ngừng đập khi rẽ gấp về phía trái và nhận ra trước mặt cô là một ngõ cụt.

Sai hướng mất rồi.

Một ngõ cụt. Cô chạy tới sát bức tường, mắt đảo nhanh tìm lối thoát, bất kỳ lối thoát nào. Rồi nhận ra mọi thứ là sự vô vọng, cô quay người đối mặt với những kẻ tấn công đang rượt theo mình.

Thở không ra hơi, cô nhìn theo chúng rẽ vào góc phố và chạy về phía cô. Cô ngoái đầu lại và thấy rằng nếu mình rẽ phải, chắc có lẽ cô đã về nhà an toàn. Dĩ nhiên. Đó chỉ là hên xui.

“Đủ rồi đấy, con chó cái”, một thằng trong số bọn chúng nói, “Bây giờ mày sẽ phải lãnh đủ”.

Nhận ra cô đang ở thế đường cùng, chúng đang lừ lừ tiến về phía cô, hơi thở phả ra hồng hộc, kèm nụ cười ngạo nghễ, dư vị của bạo lực đang ập đến.

Caitlin nhắm mắt lại và lấy hơi thật sâu. Cô nghĩ đến việc Jonah sẽ tỉnh lại, xuất hiện nơi góc phố này, hồi sinh mạnh mẽ và gom hết sức lực, sẵn sàng xả thân cứu cô. Nhưng khi cô mở mắt ra thì không thấy bóng dáng cậu ta đâu. Chỉ có những kẻ tấn công cô; đang tiến lại gần.

Cô nghĩ về Mẹ mình, về cảm giác căm ghét bà ấy đến thế nào, về những nơi cô bị ép chuyển đến sống. Cô nghĩ về đứa em trai, thằng Sam. Cô nghĩ cuộc sống của mình sẽ ra sao sau cái ngày hôm nay.

Cô nghĩ đến cuộc sống mình đã trải qua, đến việc cô luôn bị đối xử như nào, chẳng ai thấu hiểu cô ra sao, về những điều diễn ra không theo nguyện ước của cô. Có tiếng gì đó kêu lách cách. Dù gì đi nữa, thì sức chịu đựng của cô cũng đủ rồi.

Con không xứng đáng bị như này. Con KHÔNG xứng đáng bị như này!

Sau đó, bỗng dưng, cô cảm nhận thấy điều gì đó.

Nó như một cơn sóng trào, một thứ gì đó mang đến cảm nhận mà cô chưa bao giờ trải nghiệm trước đây. Là một cơn sóng giận dữ, ào ạt trong cô, máu nóng bốc lên. Nó xuất hiện ở giữa ổ bụng, và lan tỏa ra từ đó. Cô cảm nhận như chân mình đang mọc rễ dưới nền đường, như thể cô và khối bê tông hòa hợp làm một. Rồi thấy một luồng sức mạnh vừa được khai hóa tuôn trào trong người, lan tỏa lên cổ tay, cánh tay, rồi lên đến bờ vai.

Caitlin thét lên tiếng gầm hoang dại, tiếng gầm làm cô thấy ngạc nhiên, thậm chí là sợ hãi. Khi thằng thứ nhất tiến về phía cô và bóp chặt lấy cổ tay cô bằng cánh tay lực lưỡng, cô theo dõi sự phản ứng tự vệ của tay mình, nắm lấy cổ tay kẻ tấn công rồi bẻ ngược cánh xẻ. Gương mặt gã trai méo mó trong hoảng loạn khi cổ tay, rồi đến cánh tay gã bị gãy làm đôi.

Gã quy người xuống, gào thét.

Ba thằng khác trợn tròn mắt kinh ngạc.

Thằng đó con nhất trong số ba thằng đòi cô phải trả giá.

“Con thối th—”

Trước khi gã kịp dứt lời, cô đã bay người lên không trung và tung song cước vào ngực gã, người hấn bay ngược về sau khoảng mười thước rồi đâm sầm vào thùng rác bằng kim loại.

Gã nằm đó, không động đậy.

Hai thằng còn lại nhìn nhau, hoảng loạn. Cảm giác sợ hãi tột độ.

Caitlin bước lên và cảm thấy một luồng sức mạnh vô nhân tính xâm chiếm lấy mình, cô nghe thấy tiếng gầm gừ phát ra bên trong, khi cô nhấc hai thằng cô hồn đó lên (mỗi thằng to gấp đôi cô), nhấc bổng chúng khỏi mặt đất chỉ bằng một tay.

Khi chúng lơ lửng trên không trung, cô xoay vòng chúng lại, đập hai thằng vào nhau, hành hạ chúng bằng thứ sức mạnh đáng kinh ngạc. Cả hai thằng gục ngã xuống nền đường.

Caitlin cứ đứng đó, thở phì phì và bọt mép xùi ra trong cơn thịnh nộ.

Cả bốn gã trai đều đang nằm bất động.

Cô không thấy nhẹ ngòm chút nào. Ngược lại, cô muốn nhiều hơn thế. Muốn đánh lộn thêm với nhiều tên nữa. Muốn được ném thêm nhiều thân xác nữa.

Và cô còn muốn những thứ khác.

Bỗng dưng mắt cô sáng rực, có thể nhìn thấu cổ bọn chúng một cách rõ ràng. Nhìn xuống thêm chút nữa, từ nơi cô đứng, là các tĩnh mạch hiển hiện trên cổ mỗi thằng. Cô muốn đập vào cổ chúng. Để thỏa cơn thèm muốn.

Không hiểu điều gì đang xảy ra với cô, cô ngửa đầu ra sau rồi thét lên tiếng thét kinh hoàng, vang vọng đến các khu nhà và len lỏi vào các căn hộ. Đó là tiếng thét hoang dại của sự chiến thắng, trong nỗi điên loạn chưa được thỏa mãn.

Đó là tiếng gào thét của một loài vật với nhiều thèm khát.

Chương Hai

Caitlin đứng trước cửa căn hộ mới, nhìn chăm chăm, chợt nhận ra nơi mình đang đứng. Cô không hiểu sao mình về được đến đây. Điều cuối cùng cô còn nhớ, là khi đang ở trong con hẻm. Bằng cách nào đấy, cô tự quay về được nhà.

Dẫu vậy cô cũng đã nhớ ra, về những điều đã xảy ra bên trong con hẻm. Cô cố gắng xóa bỏ sự việc vừa diễn ra khỏi đầu, nhưng không thể. Cô nhìn xuống cánh tay và bàn tay, mong thấy chúng khác đi—nhưng chúng hoàn toàn bình thường. Như vốn dĩ vẫn vậy. Cơn giận dữ trong cô ập đến, biến đổi con người cô, rồi lại biến mất nhanh chóng.

Nhưng những dư âm thì vẫn còn đó: Cô cảm thấy trống rỗng, chỉ sót lại một cảm giác. Cảm giác chết lặng trong lòng. Cô cảm thấy điều gì đó khác lạ. Điều cô chưa muốn tưởng tượng được rõ ràng. Những hình ảnh lớn vờn trong tâm trí cô, hình ảnh tui còn đồ cùng chiếc cổ lộ lộ và tĩnh mạch phập phồng của chúng. Cô thấy mình như kẻ đói khát. Một cảm giác thèm thuồng.

Caitlin thật sự không muốn về nhà. Cô không muốn đối diện với Mẹ mình, đặc biệt là ngày hôm nay, không muốn đối diện với chỗ ở mới với đồng tư trang cần phải dọn dẹp. Nếu không phải là vì Sam cũng đang sống ở đó, có lẽ cô đã quay người bỏ đi rồi. Nơi cô đến, dù chưa định hình được—nhưng ít ra còn được tự tại bước đi.

Cô hít một hơi thật sâu, với tay lên núm cửa rồi đẩy vào. Không rõ cái núm cửa ấm hay bàn tay cô lạnh giá nữa.

Caitlin bước vào căn hộ sáng trưng. Cô cảm nhận thấy mùi thức ăn đang nấu trên bếp—hoặc có thể, ở trong lò vi sóng. Chắc là Sam rồi. Thăng nhóc luôn về sớm và tự tay chuẩn bị bữa tối. Mẹ cô thì chẳng bao giờ ở nhà lâu.

“Ngày đầu đến trường trông có vẻ tệ nhỉ”.

Caitlin quay sang, bất ngờ khi nghe thấy giọng của mẹ cô. Bà ta ngồi đó, trên ghế tràng kỷ, miệng phì phèo thuốc lá, nhìn khắp người cô dò xét với điệu bộ khinh miệt.

“Mày đã làm hỏng cái áo len rồi kìa, điều chết tiệt gì đã xảy ra vậy?”

Caitlin nhìn xuống và điều đầu tiên cô nhận thấy là những vết bẩn, chắc do cọ người vào nền xi măng.

“Mẹ về sớm vậy?” Caitlin cất tiếng hỏi.

“Mày biết mà, đây cũng là ngày làm việc đầu tiên của tao” giọng bà ta cáu bẳn. “Mày đâu phải người duy nhất. Công việc nhẹ nhàng. Ông chủ đuổi tao về sớm”.

Caitlin không chịu đựng nổi giọng điệu nanh nọc của Mẹ mình. Bà ta luôn cáu bẳn với cô, và tối nay, Caitlin đã có quá đủ thứ phải chịu đựng rồi. Cô quyết định tự dành riêng cho mình liều thuốc an thần.

“Thật tuyệt”, giọng gãy gọn, Caitlin đáp lại. “Thế nghĩa là chúng ta lại chuyển đi hả?”

Mẹ cô bỗng nhồm đậy. “Mày cứ liệu mà giữ miệng đấy!” bà ta la lên.

Caitlin biết Mẹ cô đang chờ cơ để mắng mỏ mình. Cô nghĩ rằng đó là cơ hội tốt để trêu người và bỡn cợt bà ta.

“Mẹ không nên hút thuốc gần Sam”, Cô đáp trả lạnh lùng, rồi đi vào phòng ngủ tí hon của mình, đóng sầm cửa lại, và khóa trái cửa.

Ngay lập tức, Mẹ cô gõ cửa thùm thụp

“Mày ra ngay đây không, đồ ranh con mất nết! Cái thẻ loại chui ở đâu ra mà nói chuyện với mẹ mày thế à!? Ai đã nuôi mày lớn đến từng này hả...”

Tối nay, Tâm trí Caitlin lơ đãng, những lời mắng mỏ của Mẹ cô cũng chẳng lọt đến tai chút nào. Thay vào đó cô nhớ lại sự việc xảy ra ngày hôm nay. Thanh âm cười cợt của những tên đó. Thanh âm bùng nổ như vạc trong tai cô. Những tiếng gầm hoang dại của chính mình.

Chính xác là điều gì đã xảy ra? Cô lấy đầu ra thứ sức mạnh như vậy? Đó đơn thuần chỉ là một cuộc rượt đuổi khi mà cơn kích động tạo ra sức mạnh? Một phần trong cô mong là như vậy. Nhưng phần khác trong cô hiểu rằng không phải vậy. Cô là thứ gì vậy?

Tiếng đập cửa lại tiếp tục, nhưng Caitlin bỏ ngoài tai. Chiếc di động đặt trên bàn, rung liên hồi, nhấp nháy sáng với những tin nhắn, văn bản, email, Facebook chat—nhưng cô cũng chẳng thêm bận tâm.

Cô đi đến ô cửa sổ nhỏ và nhìn xuống góc phố của đại lộ Amsterdam, một thanh âm mới dâng lên trong suy nghĩ cô. Đó là giọng nói của Jonah. Hình ảnh về nụ cười của cậu ta. Một giọng nói ấm áp, nhẹ nhàng và dễ chịu. Cô nhớ lại cách cậu ta cư xử lịch thiệp như thế nào, dáng điệu thanh mảnh ra sao. Rồi cô thấy cậu ta nằm dài trên đất, người đầy máu, chiếc đàn quý giá của cậu vỡ tan thành từng mảnh. Con sóng giận dữ mới lại dâng trào trong cô.

Sự tức giận biến thành lo lắng—lo lắng không biết cậu ta có ổn không, cậu ta có chạy thoát được không, cậu ta có về được đến nhà. Cô mừng tượng cậu ta gọi tên cô. Caitlin. Caitlin.

“Chị Caitlin?”

Một giọng nói mới vọng phía ngoài cửa. Giọng một cậu nhóc.

Tâm trạng bối rối, cô bừng tỉnh.

“Em Sam đây. Cho em vào với”.

Cô đi về phía cánh cửa rồi dựa đầu vào đó.

“Mẹ đi rồi”, giọng nói ngoài cánh cửa vọng vào. “Xuống dưới nhà để mua thuốc rồi. Thôi nào, mở cửa cho em vào”.

Cô mở cửa ra.

Sam đang đứng ở ngoài, nhìn về phía cô, sự quan tâm hiện rõ trên nét mặt. Ở độ tuổi 15, trong cậu có vẻ già dặn hơn tuổi của mình. Cậu phát triển sớm, chiều cao đã đạt tầm 1m8, nhưng vẫn còn nét gì đó trẻ con và vụng về, với thân hình lộc ngọc, cao và gầy nhảnh cùng với mái tóc đen và đôi mắt nâu giống cô. Nhìn qua là biết hai người có mối quan hệ với nhau. Có thể nhận thấy vẻ quan tâm biểu hiện trên nét mặt cậu em mình. Thằng nhóc yêu mến cô hơn hết thảy mọi thứ trên đời.

Cô để cậu bước vào, rồi nhanh chóng khép cửa lại.

“Chị xin lỗi” cô nói. “Tối nay, chị không thể chịu được mẹ”.

“Chuyện gì xảy ra giữa hai người vậy?”

“Như mọi khi thôi. Bà ấy khó chịu khi chị về đến nhà”.

“Em nghĩ mẹ đã trải qua một ngày vất vả”, Sam nói, như thường lệ, cố gắng dàn hòa. “Em mong là họ sẽ không đuổi việc mẹ thêm lần nữa”.

“Chẳng sao cả? Từ NewYork, Arizona rồi đến Texas...ai mà biết đâu là điểm dừng tiếp theo chứ? Chúng ta thay đổi chỗ ở như cơm bữa”.

Sam trầm ngâm khi yên vị trên ghế; bỗng dưng cô có cảm giác thật tồi tệ. Đôi khi miệng lưỡi cô cũng thật là bộp chộp, nói mà chẳng chịu suy nghĩ gì, cô ước mình có thể rút lại những gì đã nói.

“Ngày đầu ở trường ổn chứ?” cô hỏi, dường như muốn thay đổi chủ đề.

Cậu nhún vai. “Cũng tạm, em cho là vậy”. Cậu lấy chân đẩy chiếc ghế ngã ra sau.

Rồi nhìn cô hỏi. “Chị thì sao?”

Cô nhún vai. Chắc nét mặt cô đang biểu hiện điều gì đó bất ổn, vì thằng bé không ngó đi chỗ khác mà nhìn cô chăm chú.

“Có chuyện gì vậy chị?”

“Không có gì cả”, cô chống chế, quay người bước về phía cửa sổ.

Cô có thể nhận biết thằng bé đang dõi theo mình.

“Chị có gì...đó khang khác”.

Cô dừng lại, tự hỏi liệu rằng thằng nhóc có phải đã biết rồi không, rằng vẻ bề ngoài của cô có gì bất thường không. Cô nuốt nước bọt.

“Khác như nào?”

“Em không biết”, cuối cùng cậu ta trả lời.

Cô hướng mắt về phía cửa sổ, nhìn vu vơ vào người đàn ông ở bên ngoài cửa hàng rượu nơi góc phố, đang dúm nhanh cho người mua một cái túi tiền.

“Chị ghét nơi này”, cô nói.

Quay người lại nhìn em mình.

“Em cũng vậy”.

“Em thậm chí nghĩ đến...” cậu cúi đầu, “...việc bỏ đi”.

“Ý em là sao?”

Thằng nhóc nhún vai.

Cô nhìn cậu em. Thằng bé trông có vẻ chán nản thực sự.

“Bỏ đi đâu?” Cô hỏi.

“Chắc...em sẽ đi tìm Cha”.

“Tìm bằng cách nào? Khi mà chúng ta không rõ ông ấy ở đâu”.

“Em sẽ thử tìm. Có thể em sẽ tìm thấy cha”.

“Bằng cách nào?”

“Em không biết...Nhưng em sẽ thử”.

“Sam này. Đối với chúng ta thì coi như là ông ta đã chết rồi”.

“Chị thôi đi!” cậu nhóc gào lên, khuôn mặt đỏ bừng.

“Chị xin lỗi”, cô nói.

Cậu nhóc trầm ngâm.

“Nhưng đã bao giờ em nghĩ đến, thậm chí ngay cả khi chúng ta tìm thấy, có chắc ông ta muốn nhìn mặt chị em mình không? Rốt cục thì ông ta đã bỏ đi. Và cũng không buồn giữ liên lạc”.

“Có thể do Mẹ không cho phép ông ấy làm vậy”.

“Hoặc đơn giản là ông ấy không còn muốn gặp mặt chúng ta”.

Sam chau mày và lấy mũi chân đẩy ghế ngã về sau lần nữa. “Em đã tìm ông ấy trên Facebook”.

Cailin tròn mắt ngạc nhiên.

“Em đã thấy ông ấy?”

“Em không chắc lắm. Có bốn người cùng tên với cha. Hai người trong số họ để chế độ riêng tư và không thấy ảnh. Em đã gửi tin nhắn cho cả hai”.

“Rồi sao?”

Sam lắc đầu.

“Em vẫn chưa thấy có phản hồi”.

“Cha không ở trên Facebook đâu”.

“Biết đâu được”, cậu trả lời, giọng chống chế lần nữa.

Cailin thở dài, bước lên giường và ngã lưng. Cô nhìn chòng chọc lên trần nhà đang ngả vàng, sơn bong tróc loang lổ, lòng tự hỏi vì sao lên nổi như thế này. Có những thị trấn họ từng sống hạnh phúc, thậm chí có những khi Mẹ cô còn ngập tràn hạnh phúc. Như khi bà hẹn hò với gã trai đó. Hạnh phúc ở mức, ít ra là, cũng để Caitlin được yên.

Có những nơi, như thị trấn mà họ mới chuyển đến gần đây nhất, nơi mà cả cô và Sam có vài đứa bạn tốt, nơi thực sự đáng để sống, ít ra cũng đủ lâu để cô tốt nghiệp. Và sau đó mọi thứ xảy ra quá nhanh. Lại là điệp khúc cuốn gói lên đường. Nói câu tạm biệt. Nó có quá sức đối với một đứa trẻ bình thường không?

“Có thể em sẽ quay lại Oakville”, Sam bỗng lên tiếng, cắt đứt dòng suy nghĩ của cô. Thị trấn mới đây nhất của chúng. Thật kỳ lạ, làm sao thằng nhóc có thể đoán được chính xác những suy nghĩ trong đầu của cô. “Có thể em sẽ ở cùng tụi bạn”.

Ngày tồi tệ hôm nay vẫn chưa buông tha cô. Nó đã quá đủ rồi. Cô không suy nghĩ được gì nữa, nổi thất vọng ngập tràn, những gì mà cô nghe thấy là việc Sam sẵn sàng bỏ mặc cô, rằng thằng nhóc chẳng thèm đoái hoài đến cô nữa.

“Vậy thì đi luôn đi!” Cô đột ngột ngắt lời, giọng vô định. Nó dường như là một người khác đang nói vậy. Cô nghe thấy sự bất nhẫn trong giọng nói của mình, bỗng dưng thấy hối hận vì đã nói điều đó.

Tại sao cô cứ phải thốt ra những điều như thế? Tại sao cô không kiềm chế nổi mình?

Nếu có được tâm trạng tốt hơn, nếu cô bình tĩnh hơn và không có nhiều thứ đè nén cùng một lúc, chắc cô sẽ không nói như vậy. Hoặc cô sẽ ở trong một tâm thế dịu dàng hơn. Cô sẽ nói những điều như là, Chị biết những gì em đang cố gắng nói ra không có nghĩa em sẽ rời bỏ nơi này, cho dù nó tệ hại như nào đi chăng nữa, bởi vì em sẽ không bao giờ bỏ mặc chị đối mặt với những điều này một mình. Chị yêu quý em chính vì những điều đó. Và chị cũng sẽ không bao giờ bỏ mặc em đâu. Ít ra là thời thơ ấu đầy những biến cố, chị em mình cũng luôn có nhau. Thay vào đó, tâm trạng cô càng tệ hại hơn. Thay vào đó, cô hành xử ích kỷ và cáu bẳn.

Cô nhòe dậy và nhận thấy sự tổn thương hiện rõ trên nét mặt em mình. Cô muốn rút lại lời nói, và nói lời xin lỗi, nhưng mọi thứ làm cô quá bị sốc, cô không thể nào mở lời.

Sam lẳng lặng rời ghế và ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Thật ngu ngốc, Cô nghĩ. Mà thật là ngu ngốc. Tại sao mà lại cư xử với em mà như cái cách Mẹ đã đối xử với mà?

Cô quay lại giường nằm, chăm chăm nhìn lên trần. Cô nhận ra còn một nguyên do khác làm cô cáu gắt đó là thằng nhóc bỗng dưng cắt đứt mạch suy nghĩ của mình khi mà tâm trạng cô đang tồi tệ hơn. Những suy nghĩ tiêu cực giăng kín tâm trí cô, và thằng nhóc đã chen ngang khi cô chưa kịp giải quyết mọi thứ.

Bạn trai trước của mẹ cô. Ba năm về trước. Đã có thời gian mà mẹ cô dường như thực sự hạnh phúc. Frank. Năm mươi tuổi, thấp người, đáng lực lưỡng cùng cái đầu hói. Điều bộ chậm chạp. Người luôn bốc ra thứ nước hoa rẻ tiền. Đó là khi cô mười sáu tuổi.

Trong lúc cô đang đứng trong phòng giặt ủi chật chội và gấp quần áo, thì Frank xuất hiện ở cửa, điều bộ lén lút, chăm chăm nhìn cô. Gã ta cúi người xuống và vớ lấy bộ đồ lót của cô, cô cảm giác hai má nóng bừng trong sự ngỡ ngàng kèm theo nổi tức giận. Gã giơ lên và cười hềnh hếch.

“Rời rồi này?”, gã nói, điều bộ nhón nhờ. Cô đưa tay giặt lại.

“Ông muốn gì?” Giọng cô tức giận.

“Đây là cách mà nói chuyện với cha dượng đấy hả?”

Gã bước gần thêm nửa bước.

“Ông không phải dượng tôi”.

“Sớm muộn cũng sẽ thành thôi”.

Cô quay lại với việc gấp đồ của mình, nhưng gã ta sáp lại gần hơn. Gần sát. Cô thấy trống ngực đập thình thịch.

“Ta nghĩ đã đến lúc chúng ta cần hiểu nhau hơn”, gã nói, trong khi cời bỏ thắt lưng. “Em có nghĩ vậy không?”

Trong nỗi hoảng loạn, cô gắng lách qua người gã ta để thoát ra ngoài căn phòng chật hẹp, nhưng gã đã chặn đường thoát của cô, túm lấy cô một cách thô bạo và đẩy mạnh cô áp vào tường.

Đó là khi điều đó xảy ra.

Cơn giận dữ bùng cháy trong cô. Một cơn giận dữ cô chưa từng trải qua trước đây. Cô cảm thấy người nóng bừng, giống như một ngọn lửa, từ dưới ngón chân lan lên đến đỉnh đầu. Khi gã áp sát người cô, cô bật người lên và đập vào người gã, cả hai chân găm thẳng vào ngực.

Mặc dù cơ thể gã to gấp ba lần cô, gã vẫn bị dội ngược về phía cửa, cánh cửa bật tung khỏi bản lề, người gã tiếp tục bay đi cách xa mười thước. Thứ sức mạnh khiến gã bay đi như một khẩu pháo.

Caitlin đứng đó, run rẩy. Cô chưa bao giờ hành động thô bạo hay động chạm đến ai, dù chỉ là cọng tóc. Hơn nữa là cô cũng không to lớn và có đủ sức khỏe. Làm thế nào mà cô có thể đá gã đó bay xa như vậy? Làm sao mà cô có được sức mạnh để làm điều đó? Cô chưa từng chứng kiến một ai—một gã đàn ông trưởng thành—bay trên không trung, hay va đập mạnh vào cánh cửa. Thứ sức mạnh của cô đến từ đâu vậy?

Cô bước qua người gã đàn ông và đứng đó.

Gã đã bất tỉnh, nằm sấp người, lạnh ngắt, Cô tự hỏi phải chăng mình đã giết người. Nhưng lúc đó có cơn điên loạn vẫn ngập tràn trong cô, cô không quan tâm. Cô thấy lo lắng cho mình, tự hỏi mình thực ra là ai hay là thứ quỷ quái gì.

Cô không còn gặp lại gã Frank nữa. Gã đã chia tay mẹ cô ngay hôm sau, một đi không trở lại. Mẹ cô nghi ngờ điều gì đã xảy ra giữa hai người, nhưng bà ta lặng thinh. Bà ta, đầu vậy, lại đổ lỗi cho Caitlin là nguyên do của sự chia tay, phá vỡ quãng thời gian hạnh phúc trong cuộc đời bà. Từ đó bà không ngừng trách móc cô.

Caitlin quay đầu nhìn lên trần nhà bong tróc, tim lại đập liên hồi, Cô nghĩ đến cơn giận dữ ngày hôm nay và tự hỏi liệu hai lần có liên quan gì đến nhau. Cô luôn cho rằng Frank chỉ là một sự cố hi hữu, đầy điên dại, một sự bộc phát sức mạnh đầy khó hiểu. Nhưng giờ đây cô tự hỏi liệu còn điều gì hơn thế nữa không. Có thứ sức mạnh nào đó trong con người cô không? Phải chăng cô là thứ kỳ quái nào đó?

Cô là ai?

Chương Ba

Caitlin chạy thực mạng. Lũ côn đồ rượt ngay sau lưng cô, theo tới tận con hẻm. Một ngõ cụt trước mặt, với bức tường cao lừng lững, nhưng cô mặc kệ, vẫn lao về phía đó. Cô bứt tốc, một tốc độ không tưởng, những tòa nhà bỗng bành trôi trong mờ ảo. Cô có thể cảm nhận tiếng gió rít sau gáy.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.